
A THE NEW YORK TIMES SIKERSZERZŐJE

LORRAINE HEATH
A herceg
szeretője

A HAVISHAMI ÖRDÖGFIÓKÁK

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információátaró vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a HarperCollins Publishers-szel létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with HarperCollins Publishers This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Jan Nowasky, 2015 – Harlequin Magyarország Kft., 2017

Eredeti címe: *Falling into Bed with a Duke*
(HarperCollins Publishers LLC, New York, U.S.A.)
• Magyarra fordította: Alföldi Zsófia

Nyomtatásban megjelent: az ARANY SZÉPHISTÓRIA 2017/1. számában, 2017
Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-407-272-0

• Kép: Harlequin Books S.A.

A borítón szereplő alkotás a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás alapján került felhasználásra.

A HARLEQUIN ® és ™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Harlequin Magyarország Kft., 2017

- A kiadó és a szerkesztőség címe: 1122 Budapest, Városmajor u. 11.
- Felelős kiadó: dr. Bayer József
- Főszerkesztő: Vaskó Beatrix
- Telefon: +36-1-488-5569; e-mail cím: harlequin@eharlequin.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:
www.harlequin.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

„– Maga nem fekszik le szűzlányokkal – emlékeztette a férfit.

– Úgy döntöttem, ezúttal kivételt teszek. Isten látja a lelkemet, csak magára tudok gondolni.

A herceg szája újra lecsapott az övére, keményen és követelőn, mintha elevenen fel akarná falni.

Minerva tudta, hogy örültség, de imádta az érzést, hogy végre valaki kívánja. Az sem számított, hogy ez csupán fizikai vágy. Végre hosszú idő után valaki megőrül érte. Birtokolni akarja.

Nincs itt szó mély vagy eltéphetetlen kötelékről. De tűzről, parázsról, sürgető és égető vágyról igen. És neki ez kell.

Át akarta ölelni Asheburyt, de ő még mindig szorosan tartotta a csuklóját, uralkodott rajta, nem ismert kegyelmet. Amikor nem sokkal később a férfi elhúzódott tőle, hangosan zihált.

– Vegye le az álarcot! Fedje fel magát! – parancsolta.”

**A címlaplányoknak, akik szeretik a jó könyveket,
a hangos nevetést, a kitűnő borokat és az igaz
barátokat.**

**Kathynek és Beckynek, amiért útnak indítottak
minket.**

**Wendynek, Jennek és Feliciának,
amiért együtt tartanak bennünket.**

Éljenek az olvasóklubok!

Lorraine Heath

A herceg szeretője

Előhang

November tizenötödikén este bekövetkezett a brit vasúttörténet egyik legszörnyűbb katasztrófája: egy személyvonat frontálisan ütközött egy gyúlékony árut szállító tehervonattal. Több kocsi azonnal narancsszínű lángokból álló tűzgolyóvá változott. Lehetetlen leírni a borzalmas balesetet, az összeroncsolt testeket, a felnyársalt és megcsonkított utasokat, a megfeketedett tetemeiket. Huszonhét lélek veszett oda...

Times, 1858

A hintó erősen rázkódott az egyenetlen úton, benne Nicholson Lambert, aki nemrégiben lett Ashebury hercege. A fiú némán meredt a mellettük elsuhanó, a lelkéhez hasonlóan kietlen és kopár tájra. Üresnek és élettelennek érezte magát, mintha a teste bármelyik pillanatban megszűnhetne létezni. Nem tudta, hogy mennyi ideig képes még lélegezni, folytatni, és...

– Ne érj hozzám! – csattant fel a vele szemben ülő Greyling grófja.

Nicky éppen idejében pillantott oda, hogy lássa, Edward, a gróf ikertestvére meglökte a fivére vállát. A gróf visszalökött. Edward odacsapott. A gróf feltérdelt az ülésre, ebben a testhelyzetben ő volt a magasabb. Ökölbe szorította a kezét, hátrahúzta a karját...

– Elég lesz, fiúk! – mondta Mr. Beckwith, gyorsan félretette a könyvet, amelyet eddig olvasott, és előrehajolva a karjával védelmezte Edwardot a fivére támadásától.

Ennek ellenére a gróf ütött. Mr. Beckwith alkarját találta el tompa puffanással, erőtlenül.

Nicky máskor talán nevetett volna a fiú eredménytelen harci technikáján. Csak néhány hónappal ezelőtt, nem sokkal Nicky nyolcadik születésnapja után, az apja elvitte őt egy bokszmérkőzésre, így tudta, milyen az igazán erős ütés hangja, amikor eleven hús találkozik eleven hússal. A gróf ökölcsapása ehhez képest olyan volt, mint egy pillangó szárnyrebbenése.

– Egy nemes nem viselkedhet így! – fedtte meg Mr. Beckwith.

– Ő kezdte – morogta Greyling.

– Igen, és ezennel befejezik! Kegyelmes uram, kérem cseréljen helyet a gróffal! – A parancs könnyedén hangzott el, mintha Nickynek – akinek nehezebbre esett Asheburyként gondolnia saját magára, és abban sem volt biztos, hogy a jövőben képes lesz erre – könnyedén menne az utasítás végrehajtása, mintha nem lenne szüksége ehhez minden energiájára.

A válla fölött hátrapillantva Mr. Beckwith felhúzta a szemöldökét éber kék szeme fölött.

– Kegyelmes uram?

Nicky mély lélegzetet vett, összeszedte az erejét, és lecsúszott az ülésről, míg a csizmája a padlón nem koppant. Nagy erőfeszítéssel megtartotta az egyensúlyát, és helyet cserélt Greyling grófjával. Amikor mindnyájan elhelyezkedtek Beckwith megelegedésére, az ügyvéd megigazította pápaszemét, és újra belemélyedt a könyvébe. Edward kiöltötte a nyelvét a fivérére. Lord Greyling erre bandzsított, és addig nyomta fel az orra végét, amíg egy malacra nem emlékeztetett. Nicky az ablak mellett elhaladó tájat nézte, és azt kívánta, bárcsak Mr. Beckwith hangosan olvasna, hogy a hangja elnyomja a szél süvítését a mocsár felett. Azt kívánta...

– Nem maradok ott – jelentette ki Edward. – Meg fogok szökni. Nem kényszeríthet rá, hogy maradjak.

Nicky Edwardra nézett. Olyan magabiztosnak tűnt, olyan önbizalommal telinek; felszegett állal, átható sötétbarna szemmel meredt az ügyvédre. Csak ennyire lenne szükség ahhoz, hogy véget érjen a rémálomba illő utazás Dartmoorba? Elég bejelenteni, hogy nem lesz belőle semmi?

Beckwith lassan leengedte a könyvet, a szeme megtelt együttérzéssel és szomorúsággal.

– Ennek nem örülne az édesapja.

– Az apám halott.

A grófnak elállt a lélegzete. Nickyt mellbe vágta a szavak, a rideg igazság, amit még magának

sem mert bevallani. Egyfolytában az járt a fejében, hogy ha nem gondol ezekre a szavakra, akkor nem is igazak, az apja nem lesz halott, és ő nem lesz Ashebury hercege. Küzdött az illúzió fenntartásáért, hogy ne omoljon össze a világa.

– De elvárná, hogy úgy viselkedjen, ahogy azt a társadalmi helyzete megköveteli – emlékeztette kedvesen Mr. Beckwith.

– Nem akarok itt lenni – mondta Edward indulatosan. – Haza akarok menni.

– És haza is fog menni... idővel. Az apja – Nickyre nézett – és az ön apja is, nagyon jól ismerte Marsden őrgrófját. Egy iskolába jártak, barátok voltak. Rábízták az önök felnevelését. Mint ahogy már elmagyaráztam, egyértelmű utasításokat hagytak, miszerint a haláluk esetén az őrgrófra hárul a gyámság feladata. És ez így is lesz.

Edward alsó ajka remegni kezdett, és a fivérére nézett.

– Most te vagy a gróf, Albert. Mondd meg neki, hogy nem kell odamennünk! Parancsold meg, hogy vigyen haza!

Greyling újdonsült grófja halk, csüggedt sóhajjal megdörzsölte jobb fülcimpáját.

– Meg kell tennünk. Apa ezt akarta.

– Ostobaság. Gyűlöllek! Mindnyájatokat gyűlöllek! – Edward felhúzta a lábát az ülésre, hátat fordított a többieknek, és a fejét a hintó sarkához nyomta.

Nicky látta, hogy rázkódik a válla, és tudta, erősen próbál úgy tenni, mint aki nem sír. Azt kívánta, bárcsak ő is sírhatna, de tudta, hogy csalódást okozna az apjának, ha kimutatná a gyengeségét. Most már ő a herceg, és erősnek kell lennie. Nem számít, hogy az apja és az anyja meghaltak. A dadus szerint a szülei még mindig látják, és tudják, ha nem viselkedik megfelelően. Ha rossz fiú, akkor a halála után a pokolra kerül, és sohasem látja őket viszont.

– Fiúk, ott van Havisham Hall. Egy darabig most ez lesz az otthonuk – jelentette be ünnepélyesen Mr. Beckwith.

Nicky az üveghez nyomta az arcát, és hatalmas épület körvonalát látta, mely fenyegetően magasodott a sötétedő szürke ég felé. Az uradalmi kastély, amelyben felnőtt, szintén óriási volt, de nem tűnt ilyen ijesztőnek. Nagyot nyelt. Talán Edwardnak van igaza, és megszökhetnének.

A hintó nagyot zökkenve megállt. Senki nem jött ki a házból az üdvözlésükre, mintha nem is várnák őket. Egy szolga lemászott a bakról, és kinyitotta a hintó ajtaját. Mr. Beckwith kiszállt.

– Jöjjenek velem, fiúk! – A hangja nem hagyott kétséget afelől, hogy ez a jövőendő otthonuk, és szívesen fogadják majd őket.

Nicky a grófra nézett, majd annak fivérére. Mindketten sápadtak voltak, barna szemük elkerekedett. Vártak. Ő volt a legidősebb és a magasabb rangú, tehát rá hárul a feladat, hogy elsőként mozduljon meg. Bár a legszívesebben maradt volna ott, ahol van, összeszedte magát, nem akart gyávának tűnni, és kimászott a hintóból. Arcába csapott a hideg szél, és ő visszatartotta a lélegzetét. A két fivér követte. Csendben mentek fel a lépcsőn Mr. Beckwith után. A tornácra az ügyvéd felemelt, majd leengedte a súlyos vaskopogtatót. A kongó hang baljósan visszhangzott. Beckwith újra kopogtatott. Majd újra és újra...

Az ajtó kitárult, rozoga vénember állt előttük fekete zakóban, kopott, viseltes mellényben.

– Segíthetek?

– Charles Beckwith látni kívánja Marsden őrgrófját. Tudja, hogy jövök. – Rutinos csuklómozdulattal előhúzza a névkártyáját.

Az ősz hajú komornyik elvette tőle, és szélesebbre tárta az ajtót.

– Fáradjanak be, szólok a méltóságos úrnak, hogy megérkeztek!

Nicky hálás volt, hogy nem kell tovább a hideg szélben ácsorognia, mégis azt kívánta, bárcsak maradhatna ott, ahol van. Az előtérben sötét volt, és ugyanolyan hideg, mint odakint. A komornyik elindult a sötét folyosón, amely Nicky félelmei szerint a pokol sötét bugyraiba vezetett, amitől a dadusa óva intette. Nem látta a folyosó végét. Akkor sem nyugodott meg, amikor az ikrekre pillantott. Tízszer olyan bizalmatlannak tündek, mint pár perccel korábban. Nicky erős, bátor és merész akart lenni. Jó fiú, hogy kedvébe járjon az apjának, de ha itt kell maradnia, abba belehal. Ebben biztos volt.

Nyomasztó csöndben várokztak. Még a folyosón álló hatalmas óra sem ketyegett, mutatói nem mozdultak. A néma őrszemtől kirázta Nickyt a hideg.

Magas, vékony férfi tűnt fel a baljós folyosón. Ruhái úgy lógtak a testén, mintha egy nála kétszer akkora emberre készültek volna. Bár az orcája és szeme beesett volt, és a haja inkább fehér, mint fekete, nem tűnt igazán idősnek.

Beckwith feléje fordult.

– Méltóságos uram, Charles Beckwith vagyok, ügyvéd...

– Ezt láttam a névjegykártyáján. Miért van itt? – A férfi hangja reszelős volt, mintha csak ritkán beszélne.

– Elhoztam a fiúkat.

– És én mit kezdjek velük?

Beckwith kihúzta magát.

– Küldtem önnek egy üzenetet, uram. Ashbury hercege és a neje, valamint Greyling grófja és a neje életüket vesztették egy tragikus vasúti balesetben.

– Vasút. Ha Isten azt akarta volna, hogy ilyen szörnyűséges szerkezetekben utazzunk, nem adott volna nekünk lovakat.

Nicky lehunyta a szemét. Hol maradt a férfi együttérzése a hír hallatán? Miért nem nyújt vigaszt?

– Akárhogyan is – mondta Beckwith nyugodtan –, azt reméltem, hogy ott lesz a temetésen.

– Nem járok temetésekre. Rettenetesen nyomasztóak.

Nicky úgy érezte, ennél igazabb szavak el sem hangozhattak volna. Nagyon megviselte a szülei temetése. A virrasztás alatt ki akarta nyitni a koporsót, hogy megbizonyosodjon róla, valóban ott vannak, de a dadusa azt mondta, nem ismerné meg őket. A szülei porrá égtek. Az apja holttestét a pecsétgyűrűjéről ismerték fel, arról, amit most Nicky egy láncon a nyakában hordott. De honnan tudták, hogy a nő, akit az apjával eltemettek, valóban az édesanyja? És mi van, ha nem is ő az? Mi van, ha az édesanyját nem az apja mellé temették?

– Ön nem jött el értük, ezért én hoztam el a fiúkat – mondta Beckwith.

– Miért épp hozzám hozta őket?

– Ahogyan a levelemben is megírtam...

– Nem emlékszem semmiféle levélre!

– Akkor bocsánatot kérek, méltóságos uram, mert ezek szerint elveszett a postán. Mindazonáltal, mind a herceg, mind pedig a gróf önt nevezte meg fiai gyámjával.

Mintha csak most vette volna észre, hogy ott vannak, Marsden sötétzöld szemét a három fiúra vetette. Nicky úgy érezte, mintha szíven szúrták volna egy piszkavassal. Nem akarta, hogy ennek az embernek a gondjaira bizzák, akiben egy csöppnyi kedvesség vagy együttérzés sincs.

Az őrgróf összevonta a szemöldökét, és ismét Beckwith felé fordult.

– Miért tettek volna ilyen ostobaságot?

– Nyilván megbíztak önben, méltóságos uram.

Marsden kotkodácsoló hangon felnevetett, mintha ez lett volna a legmulatságosabb dolog, amit valaha hallott. Nicky nem bírta tovább. Odaszaladt az őrgrófhoz, és ököllel újra meg újra gyomorszájon vágta.

– Ne nevéssen! – kiabálta, és megszegyenülten érezte, hogy könnyek gyűlnek a szemébe. – Ne merészeljen nevetni az apámon!

– Nyugalom, fiam – szólt rá Beckwith, és visszahúzta. – Verekedéssel semmit nem lehet elintézni.

Ez nem volt igaz, mert az őrgróf abbahagyta a nevetést. Nicky zihált, készen arra, hogy ha kell, újra nekimenjen.

– Sajnálom, fiam, nem az apján nevettem, csupán abszurdnak találom, hogy én viseljem a gondjukat.

Nicky szégyellte, hogy így elragadtatta magát. Elfordult, és visszahőkölt, amikor megpillantott egy hatalmas cserepes növény mögött guggoló, csenevész fiút, akin mindössze egy túlságosan kicsi térdnadrág és fehér vászoning volt. Hosszú fekete haja a szemébe lógott.

– De eleget tesz a kívánságuknak – jelentette ki nyomatékosan Beckwith.
Nicky visszapillantott az őrgrófra, és látta, hogy az gyorsan bólint.
– Igen, a barátságunk emlékére.
– Pompás, méltóságos uram! Ha lenne olyan jó, és kiküldene egy szolgát a fiúk csomagjaiért...
– Majd a kocsisa és a szolgája behozza, aztán mehet isten hírével!
Beckwith tétovázott, de végül letérdelt Nicky és az ikrek elé.
– Fel a fejjel, viselkedjenek úgy, ahogy a szüleik elvárnák önöktől!
Mefogta Edward vállát, és megszorította. Aztán Greylingét, végül Nickyét.
Nicky könyörögni akart, hogy ne hagyja itt. *Kérem, kérem, vigyen magával!* De tartotta a száját.
Már egyszer szégyent hozott magára, nem teszi meg újra.
Beckwith nem mozdult, az őrgróft nézte.
– Meg fogom látogatni őket, hogy lássam, jól vannak-e.
– Erre semmi szükség. A nevelésük most már rám tartozik. Ideje, hogy induljon! – Az őrgróf az ablak felé nézett. – Mielőtt túl késő lenne.
Beckwith lassan bólintott, megfordult és kiment. Senki nem mozdult. Senki nem szólalt meg. A csomagokat behozták. Nem sokkal később Nicky hallotta a hintó kerekeinek csikorgását, és a lovak patáinak csattogását, mintha Beckwith megparancsolta volna a kocsisnak, hogy siessen, mert minél gyorsabban el akart volna menekülni onnan.
– Locksley! – kiáltotta az őrgróf, és Nicky ugrott egyet ijedtében.
A növény mögött kuporgó fiú előrohant.
– Igen, apa?
– Kísérd fel őket! Hadd válasszák ki a kedvükre való hálószobát.
– Igen, uram.
– Hamarosan sötét lesz – mondta az őrgróf távolba révedő tekintettel. – Ne menjetek ki éjszaka! Mintha már nem lenne tudatában a többiek jelenlétének, visszaoldalgott a sötét és vészjósoló folyosóra, ahonnan jött.
– Gyertek! – hívta őket a fiú, és a lépcső felé fordult.
– Nem maradunk itt – jelentette ki hirtelen Nicky, aki úgy döntött, ideje, hogy kezébe vegye a dolgokat, és herceg módjára viselkedjen.
– Miért nem? Szeretném, ha lenne valaki, akivel játszhatok. És tetszeni fog nektek itt. Azt csinálhattok, amit akartok. Senkit nem érdekel.
– Miért nem jár az óra? – kérdezte Edward, és közelebb lépett a szerkezethez, mintha hirtelen felkeltette volna az érdeklődését művészi kivitelezése.
Locksley a homlokát ráncolta.
– Hogy érted?
Edward felemelte a kezét, és egy kört rajzolt a levegőbe.
– Ketyegnie kellene. A mutatóknak körbe kellene menniük a számok mentén. – Felemelte a kezét...
– Ne nyúlj hozzá! – kiáltotta Locksley, és odarohant az órához. – Nem szabad hozzányúlni. Soha.
– Miért nem?
Locksley tanácstalanul megrázta a fejét.
– Csak.
– Hol van az édesanyád? – kérdezte Greyling, és közelebb lépett Edwardhoz, mintha egy ismerős közelségére lenne szüksége ezen a sivár és baljós helyen.
– Meghalt – közölte tompa hangon Locksley. – Az ő szelleme sikoltozik a mocsár felett. Ha kimész éjszaka, felkap és magával visz.
Hideg, jeges borzongás futott végig Nicky hátán. Az ajtó felé nézett, amelynek két oldalán, az ablakokon keresztül látni lehetett, ahogy egyre sötétedik. Attól félt, hogy őt is elnyeli a sötétség, hogy amikor végül elhagyja ezt a helyet, akkor – mint a szüleiből – belőle sem marad semmi más, csak hamu.